
ZAKLETÁ
LAURA THALASSA
OČAROVANÁ-KNIHA DRUHÁ

Zakletá

LAURA THALASSA

Zakletá

#BOOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Laura Thalassa, 2024
Cover and internal design © 2024 by Sourcebooks
Cover design by Story Wrappers by K. D. Ritchie
Cover images by YAYImages/depositphotos, THPStock/depositphotos
Translation © Ondřej Pauser, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
All rights reserved

Zakletá
Z anglického originálu *Bespelled*,
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Bloom Books,
přeložil Ondřej Pauser
Redigoval Jiří Kettner
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2026
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1378-6
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

Pro Ali.
Pamatuj, pamatuj…

Upozornění

V knize se objevují témata a situace, které by u citlivých čtenářů mohly vyvolat nepříjemné pocity. Navštivte prosím mé webové stránky, kde najdete kompletní seznam varování:

STRUČNÁ REKAPITULACE VŠEHO, CO NESMÍM ZAPOMENOUT (PRO PŘÍPAD, ŽE BY SE MI TEN PARCHANT MEMNON ZASE VRTAL V PAMĚTI)

JMENUJU SE SELENE Bowersová. Je mi dvacet. Moji rodiče jsou Olivia a Benjamin Bowersovi. Moje nejlepší kamarádka je Sybil Andalucia. Studuju v henbaneském covenu (konečně!). Přestože mě původně nechtěli přijmout (přijímací komisi se nelíbilo, že mi moje moc požírá vzpomínky), nakonec to udělali poté, co zjistili, že jsem díky své magii byla schopná přistát s letadlem uprostřed amazonského pralesa. Ale to by bylo na dlouho… Podstatné v tomhle příběhu jsou vlastně jen dvě věci: (1) našla jsem tam svého familiára, Nera – to je ten věčně nabručený panter, co se kolem mě neustále motá jako stín. Ano, to je prostě jeho povaha. Nevyčítám mu to. Ve skutečnosti je to moc hodný kocour. A (2) probudila jsem… jednoho chlápka.

Dobře, není to jen tak nějaký chlápek. Je to ten nejodpornější zkurvysyn na světě. Memnon Prokletý je dva tisíce let starý mág přesvědčený o tom, že jsem jeho dávno mrtvá manželka, co ho nějaké to milénium nazpátek

zavřela do zatuchlé hrobky a donutila ho prospat celá staletí. Jenže *voilà*, po zcela nečekaném zvratu událostí se ukázalo, že jeho dávno mrtvá manželka opravdu jsem. (Milá Selene, mrzí mě, jestli se to právě dozvídáš – znovu. Hluboce s tebou soucítím.)

Memnon a já jsme – to se podržte – spřízněné duše, od narození předurčené být spolu, protože osud byl ten den zřejmě totálně pod obraz, když tohle rozhodnutí udělal. Než kohokoli vůbec napadne považovat tuhle situaci za romantickou, uvědomte si prosím, že Memnon je přísný a bezohledný a nenávidí mě. Ze msty mi spálil deníky, ve kterých mám uložené všechny své vzpomínky.

Ale to není všechno. Taky zařídil, aby mě falešně obvinili ze série vražd, jejichž oběťmi se staly čarodějky – některé z nich byly moje sestry z covenu. Jednu jsem znala osobně, jmenovala se Charlotte Evensenová. (Nero a já jsme měli tu smůlu, že jsme našli její tělo.) Jsem nevinná, ale Magpol, policejní oddělení zabývající se magií, teď věří, že jsem nějaká šílená sériová vražedkyně. Ale nejsem – a navzdory všem předpokladům není vrahem ani Memnon. Skutečný pachatel je stále na svobodě, ale ať za tím stojí kdokoli, musí to být někdo skutečně hodně, hodně zlý vzhledem k tomu, jak byla těla jeho obětí zohavená a skrz naskrz nasáklá temnou magií.

Měňavci z marinské smečky mě považují za přítele a nabídli mi svého právního zástupce, aby pomohl prokázat mou nevinu. Až očistím své jméno, budu se muset se smečkou setkat a povědět jim ještě o jedné záležitosti, kterou aktuálně řeším: magický kruh, co se ošklivě zvrtl.

Před dvěma týdny, přesněji 14. října, o novoluní, jsem se zúčastnila magického kruhu, který se konal v únikových tunelech pod kolejí Ravenmeade (kde bydlím), protože jsem byla na mizině a potřebovala peníze. Jo, skvělý nápad.

Kněžka, která kruh vedla, se pokusila svázat poutem mladou lykantropku. Cara, jak se dívka jmenovala, byla silně opilá. Přerušila jsem kruh dřív, než mohl být rituál dokončen, a podařilo se mi ji dostat pryč, ale došlo k násilnému magickému střetu a teď je přinejmenším jedna čarodějka, Kasey, nezvěstná. Ostatní účastnice rituálu měly masky, takže nevím, o koho se jedná, ale je docela dobře možné, že některé z nich bydlí se mnou na koleji. Což znamená, že s velkou pravděpodobností jím a spím po boku svých nepřátel.

Memnon mě po zmiňovaném magickém střetu našel v lese, odnesl mě domů a svou mocí zahojil mé rány, a upřímně, na pár vteřin jsem uvažovala nad tím, že bych se možná dokázala přenést přes mnohé negativní stránky jeho povahy. Je tu totiž několik věcí, za které by se mu daly připsat plusové body:

(1) sexy drsný přístup,
(2) svaly a tetování,
(3) zbožňuje zem, po které chodím – když teda zrovna netouží po pomstě,
(4) fakt dobře se na něj kouká
(5) a je velmi štědrý, když přijde na… och, to radši nechme být.

Bohužel ale taky málem udusil celý sál plný supernaturálů a donutil mě vzpomenout si na svou (naši) minulost, přestože jsem mu výslovně řekla, že to nechci. Takže ať se jde bodnout.

Jo, a abych nezapomněla – teď jsem s ním zasnoubená. Je to nezlomná přísaha, takže… promiň, zlato.

Hodně štěstí.
XO,
Selene

KAPITOLA 1

TAK TAHLE NOC fakt stojí za houby.

Dřepím na betonové podlaze jedné z tlumeně osvětlených cel Magpolu, paže vysíleně položené na kolenou, a kolem mě se rozprostírá sukně těch kdysi parádních plesových šatů.

Nepřítomně zírám do země, dlaň mi stále pulzuje bolestí v místě, kde jsem si ji dnes večer rozřízla, abych zlomila své prokletí. Není to však jediná bolest, která mě trápí.

Mozek mi mučí migréna, jakou jsem snad ještě nezažila, ale není se čemu divit, množství magie, které jsem dnes použila, bylo enormní. Ale ani tohle teď není to nejhorší…

Hrudník mi drtí tíha, kvůli které se sotva dokážu nadechnout, zatímco moji hlavu zaplavuje nekonečný proud vzpomínek.

Dnes ráno jsem se probudila jako Selene Bowersová, dvacetiletá čarodějka s progresivní ztrátou paměti zapříčiněnou používáním magie. Večer zakončím jako Selene Bowersová, dvacetiletá čarodějka vlastnící dvě *úplné* sady vzpomínek – jednu z tohoto života a jednu z předchozího.

Zvedne se ve mně vlna nevolnosti, částečně způsobená migrénou, částečně obrovským množstvím obrazů z minulosti,

které se mi nedávno nacpaly zpátky do hlavy. Všechny si nárokují mou pozornost, ale opravdu neodbytné jsou ty podivné, cizí, *prastaré*.

A tak se teď soustředím na ten druhý život, na život Roxilany.

Oprava: na *můj* život. Ten první.

Odvíjí se mi za víčky jako nějaký děsivý film. Bitvy, smrt, zoufalá snaha přežít.

Nejsladší a nejkrásnější částí toho života byl Memnon, ten protivný bastard. Nesnáším, že právě dnes, po jednom z nejhorších večerů mého života, kdy bych ho měla nenávidět víc než jindy, mám hlavu plnou vzpomínek na jeho doteky, šeptané sliby věčné lásky a neodolatelnou vzájemnou přitažlivost. Táhla mě k němu znovu a znovu, když jsem byla Roxilana, a sakra, táhne mě k němu i teď.

V tom dávném životě za mě bojoval a miloval mě, opravdu, celým srdcem. Procestoval Evropu, aby mě našel, a pak ze mě udělal svou královnu. Stal se jedním z nejmocnějších, nejmonstróznějších mužů starověkého světa, jen abych mohla mít cokoli, po čem jsem zatoužila. Naše láska byla tak intenzivní, tak nádherná, až to bolí.

Ale jen do chvíle, kdy se to všechno rozpadlo. Jak jinak.

A rozpadlo se to stejně velkolepě, jako to začalo.

V dálce se se zasyčením otevřou kovové dveře a ten zvuk rozptýlí moje myšlenky.

Zvednu hlavu a přemýšlím, jestli mě teď budou vyslýchat. Jen při té představě na mě jdou mdloby z vyčerpání. Nemyslím si, že mám dost energie na to, abych dokázala obhájit svou nevinu, ačkoli se mi vrátily vzpomínky, které ji dokazují.

Zaslechnu tlumené hlasy – někdo mluví s policistou, který má tady dole službu. Pak se ke mně vydají dva páry kroků. Jeden z nich bych poznala kdekoliv – naskočí mi husí kůže, když slyším ten jistý, pevný došlap.

O okamžik později začne mříže mé cely plíživě ohmatávat stuha indigové magie.

Memnon.

Bolest ve mně narůstá. Po všem, co dnes večer udělal, cítím vedle svých zranění i vztek. Je pohřbený pod bolestí migrény, ale sakra, jak pálí…

Memnonova magie se pokusí projít mezi železnými mřížemi mé cely, ale místo toho zasyčí při kontaktu s jakousi ochrannou bariérou, od níž se odrazí v podobě jemného modrého kouře.

„To jsou neutralizační cely," vysvětluje mužský hlas. „Žádná magie se nedostane dovnitř ani ven. Jsou zabezpečené zaklínadly tak, aby vězňům bránily používat jejich sílu."

Vězňům, jako jsem já, myslí tím.

„Vy jste mou *snoubenku* podrobili tomuhle?" pronese Memnon, v hlase mu zavibruje hrozba. Při tom označení se mi sevře žaludek. *Snoubenka*. Myslím, že *rukojmí* by se mi možná líbilo víc.

„Ujišťuji vás, že na ni byl vydán zatykač –"

„Byla zatčena a zadržena na základě falešných obvinění," přeruší ho Memnon tónem ostrým jako břitva. „Očekávám, že vaše oddělení tento omyl okamžitě napraví."

Jak si ten arogantní chlap dovoluje cokoli od Magpolu požadovat, zvlášť když to byl ve skutečnosti on, kdo mě sem dostal?

Jeho těžké, hrozivé kroky se zastaví přímo před mou celou. Ta sice tlumí mou magii, přesto stále cítím pulzování čarodějovy přítomnosti, jeho bezbřehé moci.

Právě tahle ohromující síla mě do téhle kaše dostala. Magie rozežírá mágovi svědomí, takže čím mocnějším se stává, tím bezcitnější je.

A moje spřízněná duše je nejen velmi, velmi mocná, ale i velmi, velmi bezcitná.

„*Est amage.*"

Nereaguju. Na to jsem příliš vyčerpaná.

Strážník odemkne celu, dveře při otevírání zařinčí.

„Slečno Bowersová, zdá se, že naše oddělení udělalo při vašem zatčení chybu," pronese bez emocí. „Přijměte prosím naši omluvu. Nyní jste volná." Ustoupí stranou, aby mi uvolnil cestu.

Zhluboka a poraženě se nadechnu. Nelíbí se mi dřepět v téhle studené, vlhké díře, kde kouzla potlačují moji moc, ale ještě míň se mi chce vykročit vstříc mé pomstychtivé drahé polovičce.

„Uraženost se k tobě nehodí, moje milá *snoubenko*."

Zase to zatracené slovo. Tepání v mých spáncích zintenzivní.

Zvednu hlavu a upřu pohled na zeď z betonových bloků před sebou. „Nechci s ním odejít," řeknu strážníkovi.

Muž zatěká pohledem ode mě k Memnonovi a zpátky.

„Není nutné," začne nakonec, „abyste š–"

Znenadání zmlkne uprostřed věty.

„Hej!" vykřikne jiný strážník. „Co si myslí–?"

I jeho slova se náhle přeruší a o vteřinu později se ozve vzdálená tupá rána, jako když čísi tělo dopadne na zem.

Odtrhnu pohled od zdi před sebou – jen abych spatřila svou spřízněnou duši, jak drží prvního strážníka za zátylek. Muži se chvějí víčka a mně s nervy drásající jistotou dojde, že Memnon dnes v noci opět zasahuje do něčí mysli. Totéž udělal všem přítomným na plese na oslavu Samhainu krátce poté, co je málem zabil.

Když Memnon muže konečně pustí, strážník se klidně otočí a odejde zpátky tam, odkud přišel, aniž by nám věnoval byť jen jediný pohled. Dokonce se ani neobtěžuje zkontrolovat svého kolegu, s nímž měl službu.

Zůstanu s mágem sama.

Pořád se mu nemůžu podívat do očí. „Nikam s tebou nejdu," řeknu.

„Nemáš na výběr," odpoví.

Rozhodným krokem vstoupí do cely a zamíří ke mně. Než si to stihnu promyslet, prudce se vyškrábu na nohy. Ten

pohyb probudí všechny moje bolesti a málem se pod jejich náporem zhroutím.

Memnon zakleje, překoná vzdálenost mezi námi a zachytí mé vrávorající tělo.

V ten moment, když mě drží v náručí, se na svou spřízněnou duši konečně podívám.

Hltám pohledem jeho bronzovou pleť, vlnité černé vlasy a ty podmanivé duhovky jeho očí, které jsou na okrajích tmavě hnědé a u zorniček nazlátlé, jako bourbon. Uplynulo jen pár hodin od chvíle, kdy jsem ho viděla naposledy, a přesto můj pohled lačně bloudí po jeho lehce zahnutém nose a plných oblinách rtů, po vysokých lícních kostech a hraně čelisti ostré jako nůž. Nakonec se zastaví na jizvě, která se mu táhne přes tvář k levému uchu, odkud se stáčí ke koutku oka.

Na okamžik staré vzpomínky přehluší ty nové a je to, jako bych zahlédla přízrak. Natáhnu ruku a prsty se dotknu jeho tváře.

Memnonův výraz při tom doteku změkne – a to stačí, aby zbytek naší minulosti zaplavil mou zmatenou mysl.

„*Est xsaya. Est Memnon,*“ zašeptám. „*Vak watam singasavak.*“

Můj králi. Můj Memnone. Přežil jsi.

V mém nitru se vzedme jakási děsivá emoce. Je jako zubatý nůž, který mě řeže zevnitř. Nedokážu pojmenovat, co to je ani proč to cítím, ale vím jedno – kdyby mě Memnon nedržel, podlomila by se mi kolena.

Takhle zblízka vidím, jak se mu rozšíří zorničky. Ztuhne.

„Ty si vzpomínáš,“ zašeptá Memnon a vyzní to téměř zoufale.

„Samozřejmě že si vzpomínám. Donutil jsi mě k tomu.“

Znovu se ve mně vzedme všechen nahromaděný vztek. Pevně sevřu víčka a chabě se od něj pokusím odtáhnout, i když mi lebka pulzuje bolestí a žaludek se bouří.

„Kdepak, malá čarodějko,“ pronese tiše, téměř něžně. „Teď už tě nepustím.“ Zvedne mě do náruče a vykročí z cely.

Ve chvíli, kdy překročíme magickou hranici oddělující neutralizační cely od chodby, zaplaví mě moje magie – ten pocit je tak náhlý a ostrý, že se mi okamžitě začne chtít zvracet. Vzápětí mě však obklopí Memnonova síla, vklouzne mi do úst a dolů do krku a utiší mou nevolnost.

Roztřeseně vydechnu a unaveně se opřu o mágovu hruď. Nepřítomně zaznamenám, že se převlékl ze smokingu – místo něj má na sobě přiléhavé černé sportovní tričko, černé džíny a boty.

„Bolí tě ještě něco?" zeptá se jemně, až příliš jemně.

Bolí mě úplně všechno – hlava, klouby, samotná kůže. Ale nejvíc ze všeho srdce.

„Není tohle chvíle, kdy by ses měl začít vytahovat?" zamumlám místo odpovědi, zatímco mě nese prázdným blokem cel. „Porazil jsi mě."

Memnonova magie nás předběhne a otevře těžké kovové dveře před námi. „Vytahovat se budu, až se moje budoucí žena bude cítit lépe."

Budoucí žena.

Zamračím se a vzápětí sebou trhnu, když mi v hlavě vybuchne další gejzír bolesti. *Nenávidím* nezlomné přísahy i tuhle zatracenou frašku, co si říká zasnoubení.

Vedle vchodu vedoucího k celám leží na zemi policista, oči zavřené, hrudník se mu pravidelně zvedá a klesá. Memnon se na okamžik zastaví, přidřepne si k němu a – zatímco si mě přidržuje druhou rukou – dotkne se jeho čela.

„*Dnes večer jsi toho moc vypil a usnul jsi ve službě,*" zamumlá. „*Stydíš se a nikomu o tom neřekneš.*"

Vstane a znovu mě zvedne do náruče. Kdyby mi bylo líp, určitě bych měla nějakou jedovatou poznámku k tomu, co právě udělal. Ale upřímně, jsem příliš unavená a bolavá na to, abych to řešila.

„Kde to bolí nejvíc?" zeptá se Memnon, když opouštíme vězeňský blok, jako by mi četl myšlenky.

„Hlava.“ Jaký by mělo smysl lhát? Připadá mi, jako by se mi někdo snažil prorazit lebku sbíječkou.

Sotva to dořeknu, Memnon posune ruku, kterou mě drží kolem zad, a přitiskne mi dlaň k čelu.

„*Utiš bolest*,“ zamumlá v sarmatštině.

Indigová magie prostoupí vzduch okolo nás, část mi vklouzne do nosu a část se vpije přímo do kůže. Migréna okamžitě poleví, každý pulz bolesti je slabší než ten předchozí, až nakonec zmizí docela.

Vydechnu a na okamžik se uvolněně zabořím hlouběji do Memnonovy náruče –

Tak moment!

Pořád je to nepřítel, který mi právě zničil život, takže ne, nebudu si užívat jeho péči.

„Dokážu jít sama,“ začnu se vzpouzet, zatímco mě Memnon nese prázdnou chodbou budovy Magpolu.

No, nejsem si svým tvrzením tak úplně jistá, ale ani náhodou nedovolím, aby se mnou Memnon dál zacházel jako s nemohoucí.

„Dobrá tedy, malá čarodějko,“ pousměje se shovívavě, očividně mu můj vzdor připadá pošetile roztomilý.

Bohyně, jak strašně bych ho chtěla bodnout vidličkou.

Zastaví a spustí moje nohy na linoleum. Přidržuje mě, zatímco se narovnávám a přenáším váhu na chodidla. Pořád mám na sobě sandály s vysokými podpatky, které jsem si na ples půjčila od Sybil, a jakmile mě Memnon pustí, kolena se mi podlomí jako novorozenému kolouškovi. Na vteřinu si jsem jistá, že sebou praštím o zem, ale nakonec se mi podaří chytit rovnováhu.

Memnon si náhle přede mnou klekne a skloní se.

Zmateně svraštím obočí. „Co to –?“

Natáhne se k jedné mé noze, zvedne ji a položí si ji na stehno. Na druhé okamžik poskakuju, načež se mu volky nevolky opřu o ramena.

Zvažuju, že ho kopnu do zubů, když mi sundá botu.

Zamračím se na něj. „Co to děláš?“ vyjedu.

„Zbavuju tě těch hloupých jehel, abys mohla chodit,“ odpoví a promne mi polštářek chodidla.

Zamračím se ještě víc.

Vtiskne mi polibek na kotník a pak mou nohu položí zpátky na zem.

Srdce mi poskočí – a sakra, to se mi vůbec nelíbí.

Teď mám Memnona hezky zařazeného do kategorie nadepsané *Zatracená monstra*. Je to správná kategorie, *přesná* kategorie. Jestliže se ke mně bude chovat laskavě, moje pouto k němu a vzpomínky z minulého života by se mohly spojit a poslat ho do nějaké jiné škatulky, která se k němu vůbec nehodí.

Memnon mi sundá i druhou botu a obě vezme do ruky. Zvedne se, čímž mě donutí spustit ruce z jeho ramen. Najednou se nade mnou tyčí v celé své výšce.

„Lepší?“ zeptá se.

„Nepotřebovala jsem tvoji pomoc, abych si sundala vlastní boty.“ Probodnu ho pohledem, aby to bylo jasné.

Jen se lehce ušklíbne, v očích mu pobaveně zajiskří. Moje podráždění ho ani v nejmenším nerozhodí.

Měla jsem ho kopnout, dokud byla příležitost.

„Tak pojď, malá čarodějko,“ řekne a majetnicky mi položí dlaň na záda. „Necháme tě oficiálně propustit a vypadneme odsud.“

KAPITOLA 2

Vyjdeme do chladného nočního vzduchu a dveře policejní stanice se za námi se syknutím zavřou. Vlasy mi zplihle visí, kůže se lepí potem a krví a černé šaty mám na několika místech roztržené.

Dokonalé ztělesnění porážky.

Memnon se postaví vedle mě a dlaní sklouzne do prohlubně na mých bedrech. Jestli jsem já poražená, pak on představuje absolutní, nezpochybnitelné vítězství.

„Tak co máš se mnou v plánu teď?“ zeptám se.

Plány bezpochyby má. Koneckonců, je to jeho noc. Já se jen vezu.

Kolem pasu se mi jako přízračné objetí ovine pramínek modrého kouře a v hlavě mi zazní jeho hlas, krutě důvěrný.

Ty a já jdeme domů.

Vsadila bych všechny peníze, které mám, že tím nemyslí moji kolej. Což znamená… že uvidím, kde bydlí on.

Zamrazí mě. Nechci tam jít, ale zároveň jsem až morbidně zvědavá, kde vlastně po celou dobu žil.

„Pokud tam je postel,“ mávnu rukou před sebe, „tak fajn, veď mě.“

Plán adekvátní pomsty vymyslím zítra. Pro teď se musím smířit s kapitulací.

Cestou přes parkoviště se mi do chodidel zarývá drsný asfalt. Memnon si to namíří ke drahému sportovnímu vozu.

„To je tvoje auto?“ Neobtěžuju se skrýt nedůvěřivý podtón. Jako… věděla jsem, že si kdovíjak přišel k nějakým penězům, ale k tolika? „Kolika lidem ses kvůli tomu pohrabal v hlavě?“ Evidentně bere běžné lidi jako svou osobní kasičku.

Ucítím, jak mi lehce vtiskne prsty do zad. „Vždycky ve mně vidíš to nejhorší, ty moje kurážná družko.“

„Tak je alespoň menší šance, že mě zklameš.“ No… skoro. Ta laťka se *neustále* snižuje.

Čekám, že mě skrz naše pouto sežehne žár Memnonova hněvu. Místo toho se hlasitě, pobaveně rozesměje.

„*Est amage*, svět se může otáčet a časy měnit, ale díky bohům některé věci zůstávají pořád stejné.“

Zamračím se na něj. Tohle komentovat nebudu.

Pohlédnu na auto. „Umíš vůbec řídit?“

V očích se mu spiklenecky zableskne. „Mluvím tvým jazykem a nosím tvé moderní oblečení. Vlastním auto i dům a moje konto přetéká penězi. Co myslíš, císařovno?“

„Myslím, že jsi to auto ukradl spolu s jednou dvěma vzpomínkami na to, jak se ovládá.“

„Pravidla určují ti, kdo mají moc,“ připomene mi – v jádru stále ten samý nemilosrdný válečník.

Právě tohle umožňovalo Memnonovi pohybovat se starověkým světem s takovou lehkostí. Nebyl jen chytrý, silný a bezohledný – jeho schopnost přebírat vědomosti od ostatních mu dovolovala rychle se přizpůsobit.

Až teď mi dochází, jak neuvěřitelně rychle to ve skutečnosti dokázal.

Otevře dveře auta a přidrží mi je. Uvnitř se pohne temný stín, ve tmě se zalesknou jantarově zelené oči.

„*Nero!*“ Vrhnu se za svým familiárem, tělem skoro přepadnu přes kožené sedadlo, abych na pantera dosáhla. Byli jsme od sebe odloučení jen pár hodin, ale měla jsem o něj vážně strach. On o mě zřejmě měl strach taky, protože se ke mně tulí až nezvykle intenzivně na dravou šelmu, která si zakládá na své odtažitosti.

Zatímco se s Nerem mazlím, Memnon mi úhledně zastrčí nohy do auta a zavře dveře.

Když si mág otevře své vlastní, ostře se nadechne.

„*Nero,*“ zavrčí.

Odtrhnu se od pantera a teprve teď si všimnu, co mou spřízněnou duši tak pobouřilo.

Panter během čekání totálně zdemoloval vnitřek auta. Zadní sedadla jsou roztrhaná na cáry, pěnová výplň se válí všude kolem. Rozdrápal i zadní strany předních sedadel, z nichž teď visí pruhy kůže. Poškrábaný je dokonce i středový panel, o který se opírám.

Nevím, nakolik můj panter chápe dynamiku vztahu mezi mnou a Memnonem, tohle však působí jako jasné kočičí *naser si, debile* – a já mu tleskám.

„Ty jsi tak hodný kocour,“ řeknu tiše a přejedu Nerovi rukou po boku, zatímco si o mě otírá hlavu. „Promiň, že jsem tě takhle opustila,“ zašeptám – a myslím jak dnešek, tak i jeden osudový večer dávno v minulosti, kdy jsme rovněž byli s mým familiárem nuceni se rozdělit.

Nero se o mě dál otírá, můj panter je dnes v nezvykle shovívavé náladě.

Slyším, jak si Memnon povzdychne. Pak jeho magie zaplaví vnitřek auta a následně ve vzduchu zhoustne natolik, že přes ni sotva vidím dál než na Nerovy uši. Když se rozplyne, interiér auta je znovu bez poskvrnky.

Memnon nastoupí a poskládá své mohutné tělo na sedadlo řidiče. Najednou se mi prostor uvnitř sporťáku zdá strašně, strašně malý.

Pustím Nera, nechám ho, aby se znovu uvelebil na zadním sedadle, a zapnu si pás. Motor se se zaburácením probere k životu a Memnon se svým luxusním bourákem hladce vyjede z parkoviště na ulici.

Takže opravdu řídit umí.

Opřu si hlavu o okénko a unaveně se zadívám do temné noci, sleduju, jak se kolem míhají pouliční lampy a stíny stromů.

„Kdy si mě hodláš vzít?“ zeptám se tiše.

Nemůžu se nezeptat. Těsně předtím, než mě zatkli, Memnon řekl, že se vezmeme okamžitě. Od chvíle, kdy jsme zpečetili naši nezlomnou přísahu, už však uplynuly celé hodiny, a já si připadám jako ryba chycená na háček, která jen čeká, až ji někdo vytáhne z vody a usmrtí.

Memnon natáhne paži, vezme mou zraněnou ruku do své a otočí ji tak, aby byl vidět řez na dlani.

„Dnes v noci ne, *est amage*. Ne, dokud neseš stopy našeho boje.“

Rozechvěle vydechnu.

Takže dnes v noci to nebude.

To je úleva.

Shlédnu na svou ruku, na místo, kde jsem si ji sama rozřízla čepelí jeho zlaté dýky, po čemž následovala přísaha a zrušení mé kletby. Na ráně se už stihl vytvořit strup, ale tkáň kolem je zarudlá a podrážděná.

„Tak kdy?“ naléhám.

Memnon mi přejede po ráně, jeho dotek je lehký jako šepot. Vzápětí se k bříškům jeho prstů přidá tenký pramínek modré magie. Téměř okamžitě se kůže začne stahovat a hojit, až nakonec zmizí i samotná jizva.

„Podívej se na mě, Selene.“ Je to rozkaz, a přesto v něm slyším prosbu. Memnon touží po spojení, po ujištění. Koneckonců tohle byl jeho velký plán. Sice nedokáže vzkřísit minulost, ale mohl alespoň vyvolat mé vzpomínky na ni. Možná

v samém jádru veškeré jeho touhy po pomstě stála jen snaha necítit se tak sám.

Neochotně k němu zvednu pohled. Na okamžik odtrhne pozornost od silnice před námi.

„Na tom, kdy se vezmeme, nezáleží, malá čarodějko." Stiskne mou právě zahojenou ruku. „Ani magie, ani čas nás nemohou rozdělit." Oči mu září. „Jsme jako hvězdy. Jsme věční."

Snažím se zůstat vzhůru. Chci si zapamatovat ulice vedoucí tam, kde Memnon bydlí, i každý detail samotného domu. Jízda po klikaté horské silnici severně od San Francisca mě však příjemně ukolébává, hodiny ukazují po třetí ráno a mě přemáhá únava. Možná je to i tím, že navzdory mé nenávisti k Memnonovi mě jeho přítomnost hluboko uvnitř zvláštně uklidňuje – když jsem s ním a se svým familiárem v jednom autě.

Ať už je to jakkoli, vydržím sotva pět kilometrů, než mi začnou klesat víčka, a o další kilometr později je zavřu docela.

Ještě dvakrát se napůl probudím – poprvé, když ucítím, jak mě Memnonovy silné paže zvedají, a podruhé, když mě pokládá na měkkou matraci a přikrývá.

Zatímco se znovu propadám do spánku, doznívá mi v hlavě jeho hlas.

Uvolni se, má divoká královno. Už nemusíš bojovat. Se mnou jsi v bezpečí.

KAPITOLA 3

ROZESPALE ZAMRKÁM A PROTÁHNU se. Užívám si pocit slunečního světla, které mi tančí na kůži, mužskou vůni ulpívající na mých prostěradlech.

Natáhnu ruku po jejím majiteli, ale nahmatám jen zmačkané přikrývky.

Zamračím se a s potlačovaným zívnutím se posadím. Na okamžik mě zachvátí zmatek a nervozita, protože obrovský pokoj s okny od podlahy až do stropu, ve kterém se nacházím, jsem nikdy předtím neviděla – a nepamatuju si, jak jsem se sem dostala. Na včerejší noc si díky Memnonovi vzpomínám až moc dobře, moje paměť se však prudce zadrhne ve chvíli, kdy jsem nastoupila do jeho auta.

Memnon mě sem musel donést a uložit do postele. Do *své* postele. Při té představě se prudce narovnám a rázem ze mě vyprchá veškerá ospalost. Musím být v jeho domě, i když on sám není nikde vidět.

Lačně hltám místnost pohledem. První, co mě zaujme, je prostor. Člověk musí být vážně nechutně bohatý, aby si tady v severní Kalifornii mohl dovolit něco většího než plechovku.

Memnon je očividně bohatý až k zalknutí.

Pokoj je obrovský a působí ještě rozlehleji kvůli zřejmému nedostatku nábytku. Je tu postel, vlevo u stěny knihovna a vedle ní jediné křeslo. A pak už nic – kromě panoramatických oken, která zabírají téměř celé tři stěny ložnice. Z oken přímo naproti posteli vidím zvlněné kopce na pobřeží a z těch po pravé straně pás jehličnanů lemujících dům. Za nimi se táhne temný a osamělý les. Nevím, jak daleko jsme od henbaneského covenu, ale ten les mi připadá povědomý.

Roh pravé stěny zabírá obrovská koupelna *en suite* a nalevo ode mě jsou dveře.

„Memnone?" zavolám.

Budova zůstává tichá. O minutu později však do ložnice vejde Nero, jeho srst se v měkkém světle hebce leskne. Nonšalantně přikráčí k posteli a vyskočí na ni.

Natáhnu ruku a pohladím ho. „Už jsem ti někdy řekla, že jsi ten nejlepší familiár na celém světě?"

Vrhne na mě poněkud rozpačitý pohled a lehce zacuká ušima. Představuju si, že takhle nějak se asi tváří teenageři na své trapné rodiče. Pravděpodobně svou dávku sentimentu vyčerpal včera při našem shledání.

Přejedu mu rukou po krku. „Memnone?" zavolám znovu.

Kde ten zatracený mág vězí? Konečně mě má ve své posteli, kam mě zjevně celou dobu chtěl dostat – a teď si prostě zmizí?

Odhodím přikrývky a kousnu se do rtu, abych nezaklela nahlas, když si uvědomím, že na sobě mám jen volné tričko – *jeho* tričko – a svoje kalhotky ze včerejška.

Svlékl mě. No jistě.

Parchant.

Docela malá, rozumná část mého já by byla ochotná mu to přičíst k dobru – nejspíš jen chtěl, abych se vyspala pohodlně. Ale k čertu s ním a k čertu i s tím, že mi viděl prsa, protože jsem na něj pořád naštvaná. Můj vztek jeho péče jen posílí.

Memnone, zavrčím skrze naše pouto.

První, co ucítím, je jeho úsměv.

Jsi vzhůru, snoubenko. Spalo se ti dobře?

Ušklíbnu se nad *snoubenkou*. Přísahala bych, že to slovo používá jen proto, aby mě vytočil.

Doufám, že jsi měl zavřené oči, když jsi mě svlékal, řeknu.

Od Memnona ke mně doputuje další z jeho zatracených pobavených úsměvů.

A kde vůbec jsi? vyhrknu na něj rozhorleně.

Zlobíš se, že jsi mě nenašla vedle sebe v posteli, když ses probudila?

Zatnu zuby. Na můj vkus je až příliš povznesený a *hravý*, sakra.

Kdy se vrátíš? chci vědět.

Ucítím z něj radost. *Stýská se ti po mně?*

Jestli to udrží tvoje křehké ego pohromadě, tak klidně. Stýská se mi po tobě tak zoufale, že bez tebe snad umřu.

Na druhé straně našeho spojení nastane ticho.

Nakonec Memnon řekne: *Promluv na mě ještě jednou takhle a splním ti vše, po čem tvé srdce touží.*

Moje srdce touží se tě zbavit, opáčím. *Klidně ti budu šeptat do ucha prázdné lichotky, pokud to zabere.*

Veselost a hravost na druhé straně pouta náhle povadnou. Jestli něco, přísahala bych, že zachytím záblesk ublíženosti. Při té představě se málem nahlas rozesměju. Možná mě Memnon ještě přece jen nemá tak docela na lopatkách.

Brzy budu doma, řekne.

Brzy? Jak brzy? Co to sakra znamená? Patnáct minut? Dvě hodiny? Potřebuju vědět, kolik mám času.

Místo vyptávání se však jen prohodím: *Prima, aspoň stihnu najít a nabrousit nože, než dorazíš.*

Jeho pobavení se vrátí. *Mluvíš mým jazykem lásky, císařovno.* S tím se stáhne z našeho spojení a zanechá mě samotnou s tou poslední, zneklidňující poznámkou.

Jak se sakra dozvěděl o konceptu jazyků lásky? No, to je fuk. Na tom nezáleží. Musím se odsud dostat.

Pohlédnu na příliš velké černé tričko, které mám na sobě.

Takže nejdřív se převléknu a pak vezmu do zaječích.

Zamířím do šatny vedle koupelny, ale zarazím se uprostřed kroku, když uvnitř zahlédnu kousek krajky.

Na okamžik se mi žaludek sevře odporem při představě, že tu Memnon měl nějakou jinou ženu.

Ne, to přece nemůže být pravda. Nebo může?

Nenávidím se za to, že mi na tom záleží. Ať on i jeho mizerná životní rozhodnutí klidně shoří v pekle.

Přesto mi ve spáncích divoce buší krev, když spěchám ke skříni, hnaná šokovanou zvědavostí, co uvnitř najdu.

Dámské oblečení? Zbraně? Mrtvolu? Kdo ví.

Šatna je velká asi jako můj pokoj v covenu. Prastarý mág se dokázal zaopatřit opravdu dobře. Navzdory velkorysému prostoru však uvnitř moc Memnonových věcí nenajdu. Vidím pár obleků na ramínkách a nějaké složené košile a kalhoty na policích.

Ne že bych jim věnovala moc pozornosti.

Můj pohled neochvějně patří oné inkriminované krajce, z níž se zblízka vyklubou úzké šaty. Vyndám je ze skříně, zatímco se mě zmocňuje nevolnost při představě, jak si je pro Memnona obléká nějaká cizí fuchtle – dokud si nevšimnu, že na nich pořád visí cedulka.

Roztřeseně vydechnu. Dobře, takže ty šaty nepatří nějaké záhadné cizince. Jaká úleva. Pro *ni*, samozřejmě. Žádné ženě bych nepřála dostat se tomu parchantovi do rukou.

Vrátím krajkové šaty do skříně a vytáhnu jiné. I ty mají pořád připevněnou cedulku.

Všechno dámské oblečení má cedulky.

A navíc je všechno zhruba v mé velikosti.

To je pro mě, uvědomím si šokovaně.

Vlastně by mě to nemělo překvapovat – Memnon si mě přece chce vzít. Přesto je to… příliš.

Vynoří se starý pocit, který patří Roxilaně. Tu by si mág takovým gestem získal. Snadno. Než ji Memnon našel a oženil se

s ní, neměla skoro nic. I někoho tak samostatného, jako jsem já, dokáže okouzlit, když se o vás někdo takhle stará.

Tohle jsou krvavé peníze, Selene. A ten hajzl si tak kupuje možnost dělat si s tebou, co chce.

To se stane, leda až prasatům narostou křídla.

Ještě chvíli napruženě zírám do skříně. Něco si ale obléct musím, uznám nakonec. Začnu se tedy přehrabovat věcmi, dokud nenajdu džíny a jednoduché bílé tričko.

Bohyně, odpusť mi, že přijmu dar od ďábla.

Dole v botníku stojí vyrovnané tři různé páry bot v mé velikosti a jedněmi jsou martensky. Bez zaváhání je seberu.

Odpusť mi, bohyně, že si vezmu i je. A že si je nechám.

Víte co… člověk nedostává nové martensky každý den.

Popadnu svůj lup, odnesu si ho do koupelny a rychle se obléknu, zatímco moje nervozita narůstá. Nevím, kde Memnon je, ale čas, který mám, než se vrátí, se zkracuje.

Když se narovnám, všimnu si, že za zrcadlem je zastrčená fotografie. Moje.

Přiťukávám si na ní sklenkou šampaňského s několika lidmi, kteří stojí mimo záběr. Vybavím si, že snímek vznikl loni na silvestra, který jsme já a Sybil a několik jejích sester z covenu slavily na večírku konaném u někoho doma. Momentka zachycuje můj úsměv právě ve chvíli, kdy jsem se náhodou podívala do objektivu.

Najít tu fotku v Memnonově jinak prázdné koupelně způsobí, že moje srdce udělá zvláštní kotrmelec. Uvědomím si, že ji musel vzít z některého mého alba a dát ji sem, kde ji uvidí každý den – vedle svého vlastního odrazu.

Vyjdu z koupelny a vezmu telefon, který leží na jednom z nočních stolků. Je nabitý sotva na pět procent.

Strčím si ho do zadní kapsy džínů a znovu se rozhlédnu po ložnici.

Nic moc k vidění tu není – stejně jako v koupelně a šatně. Z nějakého důvodu jsem čekala, že toho bude víc. Memnon

rozhodně ví, jak hrát hru vládců, a v moderním světě to často znamená vlastnit spoustu drahých věcí. Tady ale zatím není nic, co by křičelo okázalým sebestředným luxusem.

Asi je můj bývalý válečník až příliš drsný na to, aby řešil takové podružnosti, jako je pohodlí. Nebo své současné bohatství teprve hromadí – vysává hezky jednu oběť po druhé.

Musím vypadnout. Hned.

Potom se však moje pozornost stočí k jedinému místu, kde přece jen Memnon něco nashromáždil: k jeho knihovně. Nohy mě k ní samy zanesou, aniž bych o tom vědomě rozhodla.

Na policích jsou vyrovnané původní latinské svazky Plinia Staršího vedle řeckých verzí *Iliady* a *Odysseje* a Hérodotových spisů a spolu s nimi starověká poezie. Je tam životopis Nerona a dějiny Evropy, Asie, Afriky a Ameriky pokrývající období, kdy žili Memnon a Roxilana.

Postupně sjíždím pohledem po policích níž, až se náhle zachytí o známé hřbety… *mých zápisníků*.

Přestanu dýchat.

To není možné. Memnon je spálil. *Viděla* jsem to.

Klesnu na kolena, poháněná nedůvěrou mísící se s nadějí – bolestnou, děsivou nadějí – a jeden z diářů vytáhnu. Jeho desky pokrývají zlatá souhvězdí. Otevřu ho a unikne mi tichý vzlyk, když uvidím své jméno a časové rozmezí napsané vlastní rukou. Na další stránce jsou poznámky, jak se dostat do restaurace, kde jsem tehdy pracovala. Vedle nich jsem si narychlo načmárala kouzlo na vyžehlení zmačkaného oblečení.

Listuju dál. Stránky zaplňují polaroidy, lepicí lístky, seznamy úkolů, poznámky s cestami, kouzla, která mi přišla hodná zapamatování, i rychlé skici. Palcem pohladím jednu z nich – kresbu sarmatského gryfa. Polknu zvláštní příval emocí, který ve mně obrázek vyvolá, než otočím na další stranu zápisníku.

Bezpochyby to jsou moje deníky. Nevím jak – ale jsou opět celé.

Tohle je nějaký trik. Musí být. Viděla jsem ty diáře hořet a dotýkala jsem se jejich zuhelnatělých zbytků. Pamatuju si štiplavý zápach kouře, který naplňoval můj pokoj ještě dlouho po tom, co z nich nezbylo nic než popel.

Vytáhnu z police další zápisník a prolistuju ho. Pak další.

Pevně sevřu víčka, hrdlo se mi stahuje emocemi. Navzdory veškeré snaze mi unikne vzpurná slza.

Netuším, jak se Memnonovi podařilo je ukrást z mého pokoje nebo nafingovat jejich zánik v plamenech, ale *pořád existují*. Zachránil je.

Asi tak na dvě vteřiny mě pohltí záchvat něhy vůči prastarému mágovi, ale pak si vzpomenu, jakým ohavným způsobem se mnou manipuloval a vydíral mě. Způsobil, že mě obvinili z vraždy, a donutil mě zrušit kletbu proti mé vůli.

Tak ať táhne k čertu, on i jeho směšné drobné laskavosti.

Vrátím se do šatny a hledám něco, v čem bych zápisníky mohla odnést. Vzadu v rohu najdu zastrčenou černou sportovní tašku, ve které je nůž, provaz a několik stahovacích pásek.

Vůbec nic podezřelého.

Tašku vysypu, odnesu ji ke knihovně a naházím do ní všechny své diáře. Je jich tolik, že ji ani nemůžu zapnout, a tak si ji pootevřenou hodím přes rameno. Její uklidňující váha mi na tváři vyloudí úsměv. Najednou se cítím víc sama sebou, když je mám zpátky.

Vytáhnu telefon, ignoruju záplavu zpráv a oznámení a objednám si pro sebe a svého familiára odvoz.

„Nero," zavolám na pantera, který se dosud rozkošnicky rozvaluje na posteli našeho nepřítele. „Je čas jít."

Nečekám, až seskočí. Tělo se mi třese nervozitou i odhodláním. Mám své zápisníky. Teď se musím vrátit do covenu a pořádně zabezpečit svůj pokoj, aby mě už nemohli otravovat žádní dotěrní mágové.

S Nerem v patách vyjdu z ložnice. Mineme několik dalších místností, do nichž vedou dveře z chodby, a nakonec i rozlehlý

obývací pokoj. Vlastně lituju, že odsud musím odejít. Moc ráda bych prošmejdila i zbytek Memnonova domu.

Vchodové dveře jsou bronzové monstrum. Natáhnu se po klice, ale ani se nehne, když se jí pokusím otočit. Vzápětí si všimnu třpytu ochranného kouzla, jež se mihotá kolem zámku i na povrchu kliky.

Shlédnu na Nera, který se zastavil po mém boku. „Memnon nás očividně rád zamyká, když se ocitnu v bezvědomí."

Panter ke mně vzhlédne a znuděně mrkne.

Přiložím dlaň na dveře a prostě čekám. Po několika vteřinách se ze dveří odlepí tmavě modré vlákno kouzla a začne se mi plazit po prstech. Je to stejné, jako když mě Memnon zavřel ve své hrobce: zdá se, jako bych jeho magii neodolatelně přitahovala. Indigový úponek se mi ovine kolem zápěstí, jako by se mě zoufale potřeboval držet, a po chvilce se struktura zaklínadla zkroutí a roztrhá. Celé pak sklouzne ze dveří a uchytí se mi na předloktí. Ještě několik vteřin mi ulpívá na kůži, než se rozplyne.

Když znovu zkusím kliku, dveře povolí a škvírou do haly pronikne sluneční svit. Úspěch!

V kapse mi zavibruje telefon. Nemusím kontrolovat displej, i bez dívání vím, že odvoz je tady. Načasování nemohlo být lepší.

Sklouznu pohledem k Nerovi a kousnu se do rtu. Panter se řidiči nejspíš moc líbit nebude.

Zlehka položím svému familiárovi dlaň na hlavu. Nero zacuká ušima. „*Do ulibad povekomsa pesagus diveksu kuppu mi'kanutgusa buvekatasava.*"

Skryj tuto šelmu před všemi zraky kromě mých.

Moje síla, která se ještě vzpamatovává po včerejší noci, ze mě líně prosakuje a stéká Nerovi po těle. Kouzlo tentokrát nedoprovází to obvyklé brnění ani tahání v hlavě, na které jsem zvyklá – to, které mi bralo vzpomínky.

Moje ztráta paměti je opravdu pryč.

Při té myšlence se ve mně znovu rozhoří palčivý pocit zrady. Včerejšek možná patřil Memnonovi, ale dnešek rozhodně ne.

Ohlédnu se zpátky do předsíně a obývacího pokoje. Je to opravdu krásný dům. Škoda.

Zavřu oči a soustředím se na to málo magie, které mi ještě zbývá. Není jí mnoho, ale stačí jiskra.

Memnon udělal chybu, když mě – a můj hněv – nechal bez dozoru ve svém útočišti.

Natáhnu ruku dlaní vzhůru a otevřu oči. „*Prastaré živly, jež jste mým hněvem živeny, ať tenhle dům spolknou plameny.*“

Magie putuje mou paží k dlani, v níž se shromáždí, a následně začne unikat do vzduchu jako tenká stužka bledě oranžového dýmu, který se stáčí a postupně se mění v plamen.

Hodím ohnivou kouli do obývacího pokoje, kde dopadne na koberec zdobený třásněmi. Během několika vteřin začne koberec doutnat a vzápětí se už oheň rozhoří a začne stravovat všechno kolem.

„Pojď, Nero,“ řeknu. „Vypadneme odsud.“

KAPITOLA 4

Než se s Nerem dostaneme do covenu, slunce zmizí za hustou vrstvou mraků a já se cítím, jako by mě někdo praštil kotlíkem po hlavě. Memnonova kouzla tlumící bolest už zřejmě vyprchala a na mé tělo teď naplno doléhá bolest po včerejším večeru a noci, stejně jako vyčerpání z nadměrného používání magie.

Jakmile vstoupím do koleje, zahnu směrem k jídelně, přilákaná vůní polévky a čerstvého chleba. V polovině cesty ucítím šimrání na zátylku. Otočím se a všimnu si několika čarodějek, které na mě zírají. A když vejdu do jídelny, dívka, která ještě před chvílí hrála na housle, přestane a hovor v místnosti utichne, jak ke mně mé sestry obrátí pohledy.

Mě rozptyloval můj příšerný snoubenec, ale pro všechny ostatní tady muselo být moje zatčení událostí večera – zvlášť když je Memnon očaroval, aby zapomněly na vlastní setkání se smrtí.

Ignoruju jejich pohledy, vezmu si u bufetu misku pomalovanou motivem vinné révy a naberu si do ní horkou polévku. Z blízkého koše popadnu bagetku a rychle se stáhnu z místnosti, následovaná Nerem.

Sice netoužím po ničem jiném než se zachumlat do postele a pustit si něco na notebooku, ale od včerejší noci jsem

nemluvila se Sybil. Od té doby se toho stalo tolik, že mi přijde špatné se jen beze slova zavřít u sebe, aniž bych se u ní alespoň na chvilku zastavila.

Když dorazím k jejímu pokoji, neobtěžuju se klepáním a prostě vejdu dovnitř, Nero za mnou, a položím pečivo a polévku na její stůl.

Sybil ke mně stojí zády a stará se o své rostliny, její šeříková magie se vine místností. Je ponořená do svého vlastního světa, něco si sama pro sebe pobrukuje a listy se pohupují do rytmu. Její sýček Merlin, sedící na bidýlku nad postelí, se podezíravě zahledí Nera.

„Sybil," oslovím ji.

Kamarádka sebou trhne tak, že málem upustí konvičku. „U bohyně," vyhrkne a otočí se. Jakmile mě uvidí, zalapá po dechu. „Selene!" Teď už konvička opravdu letí do kouta, až Merlin poděšeně zamává křídly, jak ho zkropí voda. Sybil přeběhne pokoj a vrhne se ke mně. „Měla jsem o tebe takový strach," řekne a pevně mě obejme. „Slyšela jsem, že tě zatkli, ale když jsem volala na stanici, řekli mi, že tě už zase propustili. Jenže jsi mi nebrala telefon a nikde po tobě nebylo ani vidu." Odmlčí se, aby se nadechla. „Kde jsi byla?"

„U Memnona," odpovím unaveně. Shodím z ramene sportovní tašku plnou svých deníků a málem s ní srazím Nera.

Můj familiár mě sjede otráveným pohledem.

„Promiň, zlatíčko," omluvím se mu.

Stáhne uši k hlavě, když zaslechne mazlivé oslovení. Člověk se mu prostě nikdy nezavděčí.

„*U Memnona?*" zopakuje Sybil a ušklíbne se. „Pokud si dobře pamatuju, nesnášely jsme ho až do morku kostí."

„*Pořád* ho nesnášíme," potvrdím.

„To ráda slyším. Teda… vlastně ne." Zamračí se. „Ale včera večer, když tě nesl pryč z plesu, jste vypadali, jako byste si to mezi sebou vyříkali. Co se stalo?"

Unaveně se zasměju, smích se ale rychle změní ve vzlyk.

Sakra, kde vůbec začít?

Těžce dosednu na okraj její postele, Nero se mi stočí k nohám. „Jestli máš hodinku, všechno ti povím."

Přikývne, přitáhne si ke mně židli od počítače a posadí se. „Jsem jedno ucho."

A tak jí odvyprávím celou odpornou pravdu – od toho, jak Memnon všechny na plese téměř udusil a pak jim zasáhl do mysli, přes to, jak na mě narafičil obvinění z vražd, které se v okolí covenu staly, až po skutečnost, že mě donutil přistoupit na jeho pitomé požadavky.

Sybil pořád dokola pobouřeně vykřikuje „Co to má sakra být?", zatímco napjatě poslouchá.

Když skončím, neubrání se krátkému, hysterickému zasmání. „Takže jestli to chápu správně: už nejsi podezřelá," přikývnu, „zato jsi zasnoubená s psychopatem," znovu přikývnu, „a zase si pamatuješ svou minulost?"

Věnuju jí smutný úsměv. „Jo, tak nějak to teď je."

„Nemůžu tomu uvěřit," řekne a pátravě se na mě zahledí.

Asi bych taky nevěřila, kdybych něco takového slyšela.

„Tak se mě schválně na něco zeptej. Na něco, o čem víš, že jsem to zapomněla."

Sybil se opře. „Hm… dobře." Zabubnuje prsty o opěrku. „Co jsme dělaly v noci po maturitě?"

Brnkačka. „Opily jsme se levným alkoholem a šly jsme se koupat nahé do Irského moře. A byla tam zatracená kosa."

Sybil překvapeně pootevře ústa. „U půlnoční bohyně," zamumlá. „Ty si to vážně pamatuješ." Světla v jejím pokoji zablikají, jako by chtěla její slova podtrhnout. „Takže příště, až použiješ magii, už o žádné vzpomínky nepřijdeš?"

Zavrtím hlavou. „Ne."

Sybil na mě upře oči, v nichž se zalesknou slzy. „Jak se cítíš – po tom všem?"

Povzdechnu si, vstanu, vezmu si bagetku a vrátím se zpátky na její postel. Chleba přece pomáhá, ne?

„Příšerně. Jsem naštvaná. Ale zároveň vnímám i určitou naději – a pak si připadám provinile, že tu naději vůbec cítím.“ Rozlomím bagetku na půlku a zakousnu se do ní. „Já nevím. Jsem z toho všeho tak nějak… rozpolcená.“

Sybil si přisedne vedle mě na postel a pohladí mě po zádech. „To je mi líto,“ řekne tiše. „Asi není nejlepší chvíle ti říkat, co se zatím dělo tady.“

Podívám se na ni a zamračím se. „O čem to mluvíš?“

„Někdo zavraždil další čarodějku.“

Teď na ni nevěřícně zírám já.

„Cože? *Kdy?*“

„Myslím, že tělo našli v Everwoodu zhruba uprostřed noci.“

Zachvěju se, když mi dojde, že tohle musí být Memnonova práce. Předchozí těla přesunul do Everwoodu právě on, když se snažil, aby podezření z vražd padlo na mě. Ty hodiny, které jsem strávila ve vazbě, musel využít k tomu, že ze mě to obvinění zase smyl. Koneckonců si mě přece neplánuje vzít, jen aby mě pak nechal hnít za mřížemi. Ne když si doma plní šatnu oblečením určeným pro mě.

Najednou se mi hrudí rozlije strach tak silný, že se skoro ani nedokážu nadechnout. Zajíknu se a přitisknu si ruku na srdce. Nedokážu pochopit vlastní přehnanou reakci –

SELENE! ozve se mi v hlavě Memnonův výkřik.

My o vlku…

Panika mě dál svírá jako krunýř, ale vzápětí už si uvědomím, že to nejsou moje emoce, ale jeho.

Odpověz, jestli můžeš! Jeho tón je bolestně zoufalý. *Řekni mi, že jsi v pořádku.*

„Jsi v pořádku?“ zopakuje Sybil nevědomky mágova slova. Poplašeně si mě prohlíží.

Přikývnu. *Jsem v pohodě,* pošlu odpověď skrze naše pouto, jen abych odrazila vlnu strachu, který z Memnona tryská. A pak mi to dojde. *Dům ještě hoří?*

Ucítím, jak ho zasáhne pochopení.

To jsi udělala ty?

Naším poutem se rozlije úleva, po jeho předchozím strachu působí jako balzám.

Začne se smát. Z toho zvuku mi vstávají chloupky na pažích.

Chytrá, krutá žena. Měl jsem tušit, že tvoje pomsta bude stejně silná jako ta moje.

Jen on může považovat žhářství za vtipné.

„Selene?" luskne mi Sybil před očima. „Co se děje? Vypadáš, že jsi úplně mimo."

„Memnon našel ten požár," odpovím nepřítomně.

„Jaký požár?"

„Ten, co jsem založila v jeho domě."

„Ty jsi založila požár?" vyjekne.

Přikývnu.

Kde teď jsi? zeptá se Memnon.

Doma.

Nevidím tě, řekne.

U sebe doma, upřesním.

„To nemyslíš vážně, že ne?" řekne Sybil. „Nemůžeš jen tak zapalovat lidem domy."

„Můžeš, když jsou to sráči."

„Selene." Sybil mi věnuje shovívavý pohled.

Dej mi jediný dobrý důvod, proč bych pro tebe neměl hned teď dojít a odvléct tě zpátky, řekne Memnon.

Zase ti zapálím dům, odpovím pevně. *Pokud z něj tedy ještě něco zbylo.*

Kdy se ten chlap konečně naučí, že si nemá zahrávat s čarodějkami?

Jak se cítíš? změní Memnon téma. *Začíná ti být nepříjemná naše přísaha, kterou jsme složili?*

Proč by mi to mělo být nepříjemné?

V jeho hlase zazní pobavení. *To brzy zjistíš. Až to už nedokážeš ignorovat, moje spřízněná duše, můžeš mě zavolat.*

To bude dřív vrána zpívat, odseknu. *Užij si hledání místa, kde dneska přespíš.*

Stáhnu se z našeho spojení a podívám se na Sybil. „Měla bych se vrátit do svého pokoje." Ještě musím dojíst večeři a uklidit zápisníky.

„Počkej, počkej, počkej, nemůžeš odejít poté, co se jen tak mimochodem zmíníš, že jsi někomu zapálila barák."

„Ne *někomu*," opravím ji a vezmu si polévku. Už dávno vystydla. „Své zlé spřízněné duši. A řeknu ti o tom víc později."

Hodím si přes rameno rozepnutou tašku plnou zápisníků a Nero se zvedne.

„Beru tě za slovo," zavolá za mnou Sybil, když opouštím její pokoj.

S Nerem vystoupáme do třetího patra. Cestou potkáme jen náhodného netopýra poletujícího chodbou.

Dveře do mého pokoje zůstaly od včerejška pootevřené – nikdo se neobtěžoval je po mém zatčení zavřít. Při té myšlence se mi sevře srdce.

Strčím do nich a vejdu dovnitř. Prostor pořád pokrývají vrstvy lepíků a na stole leží můj nejnovější deník. Je to jako časová kapsle mého života předtím, než se mi vrátila paměť. Tahle moje verze – ta, která si pečlivě zorganizovala život do nejmenších detailů, aby fungoval i s výpadky paměti – mám pocit, že jsem o ni přišla ve chvíli, kdy jsem znovu získala své vzpomínky.

A i když ve mně zůstala lehkost tam, kde dřív tížila kletba, připadám si trochu jako loď bez kormidla, nucená nechat se bezcílně unášet proudem.

Nero se přiloudá k posteli a vyskočí nahoru. Protáhne se, pak se rozvalí na bok a zavře oči. Je mu evidentně úplně jedno, že zrovna prožívám krizi.

„Je vidět, jak tě včerejšek vážně vzal," zamumlám ironicky a pustím tašku se zápisníky na zem. Několik diářů vypadne na podlahu.

Dojdu ke stolu a shlédnu na otevřenou stránku deníku. Přejedu prsty po jedné z posledních poznámek, které jsem si zapsala:

Nevěř Memnonovi Prokletému.

Pořád si dokážu vybavit ten vztek a paniku, které jsem v ten okamžik cítila. Je zvláštní, jak se všechno změnilo. Pohled mi sklouzne od varování k lepicímu lístku uprostřed stránky. Uhladím ho rukou, načež mi dojde, že písmo na něm není moje.

Přimhouřím oči a lístek odlepím.

Možná jsi zapomněla, co se stalo během magického kruhu, ale my ne.

Upustím lístek na klávesnici a chvíli na něj vyděšeně zírám, pak rychle zatěkám očima nejdřív k oknu a potom ke stále otevřeným dveřím. Ochranná kouzla, kterými jsem svůj pokoj opatřila, jsou stále tam, kde mají být, vidím, jak se jejich vlákna třpytí jako pavučina.

Zadržím dech a po zádech mi přeběhne mráz. Ať mi tady ten vzkaz nechal kdokoli, dostal se přes moje zaklínadla. Ale jak? Nemělo by se to podařit nikomu se zlými úmysly – ne bez toho, aby jemná vlákénka kouzla poškodil.

Znovu se podívám na lístek. Ten někdo také ví o mé ztrátě paměti, ale už ne to, že kouzlo, které ji způsobilo, bylo zrušeno.

A ani se to nedozví, rozhodnu se.

Cítím, jak se cosi ve mně pohne, něco dávného, pohřbeného hluboko v mém nitru. Kdysi v minulosti mě nepřátelé porazili. Nepřežila jsem však proto, abych sebou znovu nechala postrkovat jako bezmocnou figurkou.

Odsunu židli, posadím se a otevřu zápisník na čisté stránce. Tenhle deník možná už nepotřebuju k tomu, abych nezapomněla na své úkoly, ale může se hodit i jinak.

Vezmu pero a začnu zapisovat znepokojivé události, které se v kampusu odehrály od začátku školního roku:

Zavražděné čarodějky
Každý měsíc se opakující magické kruhy
s nelegálními pentacími zaklínadly

S tím vším jsem nějakým způsobem spojená. Až doteď mě však příliš zaměstnávala snaha udržet si náskok před pohromou, která se na mě valila, než abych se něčemu z toho mohla skutečně věnovat. Teď ale můžu. Znovu se podívám na samolepicí lístek.

Spíš *musím*.

Obrátím pozornost zpět k zápisníku a poklepu perem o papír. Většina ze zavražděných čarodějek byla členkami henbaneského covenu.

Mám ohledně těch vražd spoustu otázek – počínaje Memnonovým zapojením –, ale než se nechám pohltit hledáním odpovědí, donutím se zaměřit na druhý incident. Magický kruh se koná při každém novoluní, a pokud moje zkušenost nebyla výjimkou, všechny se točí kolem násilného připoutání nadpřirozené bytosti, která k tomu nedala souhlas – v mém případě to byla mladá lykantropka –, ke kněžce, jež kruh vede.

A soudě podle vzkazu, který tu zanechaly, kněžka ani ostatní čarodějnice mi jen tak neodpustí, že jsem jim poslední kruh totálně rozbila, jenže bohužel absolutně netuším, kdo ty ženy jsou. Všechny měly masky. Teď už ale vím, že dokážou překonat moje ochranná zaklínadla a dostat se do mého pokoje.

Znovu ucítím, jak se ve mně zvedne kousek toho starého, neústupného ducha.

Jestli chci žít v klidu, budu se muset se svými nepřáteli vypořádat dřív, než se vypořádají oni se mnou. Odstranit hrozbu, kterou pro mě představují, je dokonce důležitější než moje studium.

Pustím se do psaní, a teprve v polovině načrtávání plánů mi dojde, že je to zbytečné. Už nezapomenu.

Pomoc ale potřebovat budu.

Poklepu špičkou pera o papír.

Memnon toužil ty čarodějky dostat stejně jako já. Nemyslím si, že by jeho zájem poháněla pomsta – věřím, že i v první chvíli, ovládaný hněvem, se mě snažil především chránit. Jsem si téměř jistá, že by byl ochotný si kvůli mně ušpinit ruce znovu.

Ale taky by takový můj požadavek mohl využít jako páku, aby ode mě dostal něco jiného, něco, co chce on. Z té představy mě zamrazí.

Ne, to se nestane. Nedovolím to.

Myšlenky mi sklouznou k mým dávným vzpomínkám, těm opravdu bolestivým, a sevřu rty. Mám v rukávu vlastní eso.

Memnone, oslovím ho skrze naše pouto.

Vzápětí ke mně z jeho strany připutuje teplo. Určitě si myslí, že ustupuju jeho přáním.

Než stihne promluvit, ozvu se já: *Sejdeme se za hodinu na Louce mrtvé dívky. Já…* Zavřu oči a donutím se pokračovat. *Potřebuju tvoji pomoc.*

KAPITOLA 5

Bolest v kostech se zhoršuje.

Původně jsem si myslela, že jsou to následky únavy a toho, že jsem včera večer vyčerpala příliš mnoho své magie. Myslela jsem si, že kouzla, která Memnon použil, aby mě zbavil bolesti, už pominula. Jenže myslet znamená houby vědět.

Totálně jsem se totiž mýlila.

Tohle měl Memnon na mysli, když naznačoval, že za ním mám přijít…

Začínám pociťovat účinky nezlomné přísahy.

Nakrknutě si odfrknu, zatímco si razím cestu mezi obrovskými jehličnany, ale v žaludku se mi usazuje tíseň. Věděla jsem, že nedodržení magické přísahy má následky – jenže jsem netušila, že se při tom bude člověk cítit tak mizerně.

Nevím, jak dlouho ještě dokážu svůj slib ignorovat, než skončím u toho, že budu prastarého mága *prosit*, aby si mě vzal – jen aby ta bolest polevila.

Mezi větvemi stromů před sebou zahlédnu Louku mrtvé dívky. Když jsem tu byla naposledy, ještě jsem nepatřila mezi studentky covenu. Teď, v umírajícím světle, kdy západ slunce barví suchou trávu dozlatova, vypadá to místo ještě nádherněji.

A přímo uprostřed louky, zády ke mně, na mě už čeká moje spřízněná duše.

Memnon je zvuk napínané kůže. Vůně koňského potu, trávy a muže. Je to sluncem prohřátá pokožka a větrem rozcuchané vlasy. Je mojí součástí stejně jako Roxilana – a žádné kouzlo ani hněv to nemohou změnit.

Jako by vycítil můj pohled, otočí se a jeho oči se rozzáří, když se setkají s mýma.

Memnon mě přitiskne k sobě a prudce mě políbí. Na okamžik existujeme jen my dva, nekonečné travnaté pláně kolem nás a nebe nad námi.

„Jsem navždy tvůj," vydechne mi do rtů. Odtáhne se, aby mi pohlédl do očí, jeho rysy zalité jemnou oranžovou září mé magie. „Navždy."

Cítí to? Tu minulost, která na nás doléhá, jako by měla vlastní váhu? Svazuje mu hrdlo stejně jako mně? Nebo jsem to jen já, kdo se topí ve vzpomínkách?

„Malá čarodějko," pozdraví mě a sleduje, jak překonávám poslední vzdálenost mezi námi. „Zavolala jsi mě."

Na pažích mi naskočí husí kůže, když zaslechnu hluboký, medově hebký tón jeho hlasu.

„Musíme si promluvit," řeknu a přejdu do sarmatštiny. Tady v lese máme víc soukromí než na koleji, ale i tak by nás někdo mohl poslouchat.

Nechám magii vzlínat z dlaní. Bledě oranžová záře nás obklopí jako deka a vytvoří bariéru tlumící zvuky. Zaklínadlo neodříkávám, a přesto tam je – vetkané do mé moci pouhou silou vůle.

Memnon natáhne ruku a pohladí mou magii, jako by to byla kočka.

„Poslouchám," řekne a jeho pohled se přesune od mé magie ke mně.

„Když byla kletba zrušena, viděl jsi mou minulost?" zeptám se.

Mág se zamračí, až se mu na čele udělají vrásky. Ať už čekal, že řeknu cokoli, tohle to nebylo.

„Viděl jsem tvoje vzpomínky z tohoto života," odpoví pomalu. „Ale jakmile se kletba přesunula do tvého prvního života a ty ses rozplakala, ztratil jsem spojení."

Utíral mi slzy a ujišťoval mě, že je všechno v pořádku. Na ty detaily jsem málem zapomněla.

„Takže jsi neviděl, jak ten život skončil," řeknu, jen abych si byla jistá.

Pohledem zatěká mezi mýma očima a ústy. „Ne, neviděl."

„Co si myslíš, že se stalo?" zeptám se.

Memnonův výraz potemní. „Nemám tušení. Ale právě to chci zjistit. Proč jsi mě zaklela do nekonečného spánku a co jsi udělala potom, co jsem zmizel."

Slyším i další, osobnější otázky, které nevysloví, ale přesto se nesou naším poutem.

Litovala jsi, že jsi mě pohřbila zaživa? Zradila jsi mě kvůli někomu jinému? Zamilovala ses do někoho? Byla jsi šťastná?

„Jak jsem tě podle tebe zradila?" pobídnu ho. „Popiš mi přesně, jaké kroky si myslíš, že jsem podnikla, abych tě mohla zavřít do té hrobky."

Memnon na mě přimhouří oči, ve tváři mu zacuká sval. „Selene, jestli je to nějaký trik –"

„Trik v tom je, ale nevzešel ode mě."

Zvedne obočí, moje odpověď ho zjevně zaskočila.

„Pověz mi to," naléhám. „Jak jsem tě podrazila? Co si myslíš, že jsem provedla, abych tě dostala do toho sarkofágu? Chci znát každý detail."

Memnonovi se rozhořčením napne čelist. „To můj život jsi zničila –"

„Ne," vyštěknu ostře. „To *ty* jsi zničil *můj* život. Před dvěma tisíci lety na březích Amazonky jsem zemřela, abych tě ochránila před strašlivým osudem! Nebyl žádný velký plán. A nebyl ani žádný život po tobě. Chránila jsem tě – a co jsi

udělal, když ses probudil? Obvinil jsi mě. Zaútočil jsi na mě. Svou pomstou jsi zradil mě i všechno, čím jsme kdysi byli."

Memnon vypadá, jako bych mu dala facku.

Bohyně, jak mě bolí kosti! Dýchám ztěžka a namáhavě. Moje magie se kolem nás kroutí a svíjí v ozvěně mých rozbouřených emocí.

„Co?" vyhrkne nakonec Memnon podivně zdušeným hlasem.

„Chceš pochopit minulost a moje pohnutky?" Popadnu jeho ruce a přiložím si je ke spánkům. „Podívej se na ně sám."

Cítím, jak se Memnonovy prsty na mé kůži napínají. Z dlaní mu stoupají potrhané cáry jeho magie, jako by ani on své emoce nedokázal tak docela udržet na uzdě. Skrze naše pouto vnímám první záchvěvy jeho rostoucí hrůzy.

Nemyslím si, že by byl kdovíjak ochotný mi věřit – ani že mi chce číst myšlenky. Ne teď, když ví, že by se mu to, co najde, nemuselo líbit.

„*Udělej to,*" naléhám a stisknu mu ruce. V očích mě pálí slzy – a ne, neměla jsem v úmyslu se kvůli tomu takhle rozrušit. Chtěla jsem jen Memnonovu pomoc – a takhle ji získám, aniž bych mu něco dlužila. Takhle pochopí, že dluží on mně. Pravda o naší minulosti – a o našem prvním konci – všechno, co mi způsobil, ještě výrazně zhoršuje.

Memnon zatne zuby, jeho jizva se přitom nepatrně napne. Pohled svých kouřově jantarových očí na několik vteřin zaboří do mých.

Nakonec skloní hlavu a přikývne, jeho prsty se znovu napnou. „Dobře, císařovno. Jak si přeješ." Lehce upraví polohu svých dlaní. „Opakuj po mně," řekne. „*Pes datapzaka kubiwapsasava vi'savva ziwatunutasa vak mi'tavekasavak ozakos detgap.*"

Odhaluji ti poslední vzpomínky svého prvního života, abys je mohl spatřit.

Odříkávám zaklínadlo, pevně svírám jeho ruce a s bušícím srdcem se připravuju znovu prožít tuhle jednu konkrétní vzpomínku.

Memnonovi se z dlaní vyřine magie a její indigové pramínky mi vklouznu do úst a nosu. Prohnu se v zádech, když ucítím, jak se mi prodírají lebkou, a sevřu jeho ruce ještě pevněji.

A pak se mi před očima začne odvíjet ten poslední, osudový den mého předchozího života.

KAPITOLA 6
Roxilana

59 n. l., Bospor, Krym

Roxi…

Prudce otevřu oči dokořán. Vytřeštěně zírám do temného stropu palácové ložnice, zatímco mi v uších doznívá ozvěna Memnonova hlasu. Až do morku kostí se mi zakusuje hluboký pocit nevysvětlitelné hrůzy. Byl to jen zlý sen, jehož dozvuky se mě drží i po probuzení? Nebo něco jiného?

Několikrát se mělce nadechnu a snažím se zklidnit, pak natáhnu ruku po Memnonovi. Avšak druhá strana postele, kde by měla odpočívat moje spřízněná duše, je prázdná.

Memnone? zavolám skrze naše pouto.

Odpovědí je mi jen ticho.

Jsem si jistá, že to byl on, kdo mě probudil, tak kde je?

„Memnone?“ vyslovím tiše. Možná je někde tady, v naší temnotou naplněné ložnici. Ale prostor působí prázdně a nikdo se neozve.

Nebo zůstal vzhůru dlouho do noci, aby se svými pokrevními bratry a dalšími vysoce postavenými hodnostáři plánoval nadcházející bitvy? Nebylo by to poprvé.

Ale kdyby *byl* vzhůru, odpověděl by mi. Jenže neodpovídá.

Zkusím to znovu.

Memnone?

Žádná odezva.

Srdce se mi rozběhne tryskem a neklid, s nímž jsem se probudila, zesílí.

Možná můj manžel usnul někde jinde. Obvykle to nedělá, ale mohlo se to stát. Poslední dobou příliš pracuje a málo spí, jeho mysl zcela pohlcuje válka.

U nohou postele zvedne tmavou hlavu Ferox, můj familiár; jeho silueta je jen o něco sytější stín mezi ostatními stíny. Moje úzkost musí být zřejmě dost hlasitá, když ho probudila ze spánku. Chtěla bych svému panterovi povědět, ať je v klidu, ale nedokážu to – dokud nepřijdu na to, co tak moc zneklidňuje mě.

Oknem paláce se ke mně nese volání špačka. Snažím se zklidnit dech, zatímco mu naslouchám, ale i ten ptačí hlas mi drásá nervy. K čertu s tím neodbytným neklidem.

Odhodím přikrývku, přejdu k oknu a opřu se dlaněmi o kamenný parapet. Zhluboka vdechuju slaný vzduch, zatímco shlížím dolů na královský přístav a pobřeží Černého moře zalité měsíčním světlem.

K prvnímu špaččímu volání se přidá další. Kdybych se neprobudila tak rozrušená – nebo kdybych spala dál –, snadno by mi to uniklo.

Špačci přilétají v zimě, ne na vrcholu léta, a přilétají v hejnech o milionech jedinců, ne v osamělých párech.

Zasténání a vrzání dřeva mě přiměje zaměřit se na lodě, které ve tmě dokážu rozeznat u našich mol.

Zamračím se a moje nervozita znovu vzroste.

Kdy ty lodě připluly? Byly tady všechny už dnes? Nejsem si jistá.

Napínám oči do tmy tak dlouho, až se mi podaří rozeznat na molech několik postav. Čím déle se dívám, tím víc jich přibývá – všechny tiché jako hrob.

Něco je špatně.

Hodně, hodně špatně.

Memnone? Proč mi neodpovídáš? začínám prosit, ačkoli vím, že mluvím spíš sama k sobě.

Ví, že se něco děje? Mohlo se něco stát *jemu*?

Ne. Takovou možnost si odmítám připustit. Cítím ho na druhém konci našeho pouta, i když je z jeho strany utlumené. Pořád žije.

Odstoupím od okna a bosa přejdu k truhle u nohou postele. Otevřu ji a nahmatám košili a kalhoty. Během oblékání se neodvažuju rozsvítit pro případ, že by se mé nejhorší obavy naplnily.

Máme nepřátele. Vždycky jsme je měli. A nikdy víc než teď. Memnon vždy dbal na to, aby byl o krok napřed, ale tohle, myslím, nepředvídal.

Zrovna si nazouvám boty, když se od závěsu uzavírajícího vstup do ložnice ozve tiché zaklepání.

„Roxilano!" zašeptá naléhavě mužský hlas. Zlomek vteřiny mi zabere, než si uvědomím, že patří Zosinovi, Memnonovu nejbližšímu a nejdrsnějšímu pokrevnímu bratru. Ale to už následuje další naléhavé zaklepání. „Roxilano! Probuď se!"

Zamířím ke vchodu, abych odhrnula závěs, když Ferox tiše zavrčí. Ztuhnu uprostřed kroku.

Velmi pomalu se ohlédnu na svého pantera a sevře se mi žaludek. Ze svého familiára nevidím o moc víc než obrys, ale po chvilce soustředění rozeznám, že Ferox upírá oči na závěs.

Sleduju jeho pohled. Ochranná kouzla, která obestírají vstup do místnosti jako pavučiny, ve tmě slabě září, jako by je někdo aktivoval. Zosines se pravděpodobně snaží dostat dovnitř – ale nemůže. Práh naší ložnice je chráněný proti komukoli, kdo by chtěl vstoupit se zlým úmyslem.

Po zádech mi přeběhne mráz.

Podívám se zpátky na Feroxe, stále napjatá neklidem.

„Roxilano!“ zavolá Zosines znovu. Jeho hlas zní nyní hlasitěji, naléhavěji, je plný paniky.

Můj familiár opět tiše zavrčí, pak neslyšně seskočí z lůžka na zem a s břichem až u podlahy plíživě vyrazí vpřed, jako by se chystal zaútočit na kořist. Vklouznu skrze naše pouto do Feroxovy mysli, musím zjistit, co ho tak znepokojuje.

Ještě se ani plně neusadím v jeho vědomí, když ucítím krev. Spoustu krve. Její vtíravý pach je tak silný, že ji skoro cítím na jazyku.

„Roxilano!“ zaprosí Zosines. „Co nevidět budeme pod útokem! Musíme tě odsud okamžitě dostat!“

Lehce se dotknu zataženého závěsu mezi námi a v duchu si představím vysokého bojovníka. Zosines a Memnon jsou už od dětství nerozluční přátelé; spojuje je pokrevní přísaha a nespočet bitev, jimiž prošli bok po boku. Můj manžel mu naprosto důvěřuje – svěřil by mu vlastní život.

Ale intuice a mé smysly mi napovídají něco úplně jiného.

„*Udus se,*“ zašeptám.

Nevidím, jak moje magie obtáčí Zosinovo hrdlo, zaslechnu však jeho překvapené zalapání po dechu, sípot, pak rachot něčeho těžkého a nakonec tupý náraz jeho těla o podlahu.

Teprve když jsem si jistá, že je dostatečně zaměstnaný, odvážím se odhrnout závěs.

Venku v chodbě leží Zosines, svírá si hrdlo a marně se snaží bojovat s mou mocí. Člověk, který nevládne magií, ji nemůže zastavit. Vedle něj se povaluje zlověstně vyhlížející dýka – musel ji držet v ruce, když na mě volal.

Nehlasně přikážu své magii, aby mi zbraň přitáhla. Čepel zadrnčí o podlahu, načež prolétne vzduchem a vklouzne mi do dlaně.

Přistoupím k Zosinovi, kleknu si vedle něj a lhostejně mu přitisknu ostří ke krku.

Zlostně na mě hledí tmavýma očima.

„Co to děláš?“ zachraptí.

Upřímně nemám ani tušení, ale v žilách mi stále koluje panika – a moje intuice mě nikdy nezklamala.

Vyšlu novou vlnu své magie, aby ho spoutala a znehybnila. Mám ho v dokonale zranitelné pozici a poslední, co chci, je, aby mi Zosines unikl.

„Kde je můj manžel?“ položím mu zásadní dotaz. Ferox se ke mně pomalu připojí a upře na bojovníka svůj neuhýbající pohled.

„Nemůžu dýchat.“ Dusícímu se Zosinovi začínají vylézat oči z důlků.

Nepatrně uvolním sevření na jeho hrdle „Kde je Memnon?“ naléhám.

Zosines se několikrát lačně nadechne. „V bezpečí,“ zachraptí. „Ale ty ne. Do paláce každou chvíli proniknou nepřátelé, má královno. Není moc času. Musíme jít.“

Úzkost je nakažlivá – a já bych mu chtěla věřit, opravdu chtěla.

Do nosu mi pronikne slabý kovový pach krve a připomenu si, jak silně ji Ferox cítil zavřený v naší komnatě. Zosines řekl, že palác teprve bude napaden, jenže tady už nějaké násilí proběhlo.

Přejedu po něm pohledem – a tehdy si všimnu čerstvých kapek krve na jeho oděvu. Stopy násilí, na němž se musel podílet.

Zvednu oči a rozhlédnu se. Zbytek chodby je podivně tichý, je slyšet jen tlumené syčení a praskání pochodní v držácích. Z dálky však ke mně doléhají ještě jiné zvuky. Hlasy?

Znovu shlédnu na Zosina, shromáždím svou magii a vyšlu ji do jeho hlasivek. „*Jen pravda projde tvými rty,*“ pronesu zaklínadlo.

Zosines sebou trhne a vzepře se proti moci, která ho drží na místě. Viděl z mé magie už dost na to, aby se jí bál.

„Co se tady děje?“ zeptám se – a jakmile to udělám, povolím stisk na jeho krku.

Pevně semkne rty.

„Mluv.“ Zatlačím na něj svou magií. „*Hned.*“